

nal kontrolinstans efter Europol-konventionens artikel 23, jf. § 3 i det ovenfor nævnte lovforslag L 179 om gennemførelse af Europol-konventionen.

Efter konventionens artikel 128 må videregivelse af personoplysninger efter konventionen fra et medlemsland til et andet medlemsland ikke påbegyndes, før medlemslandene har udpeget en national tilsynsmyndighed til at føre uafhængigt tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne i artikel 126 og 127. Disse bestemmelser, der drejer sig om beskyttelse af personoplysninger, er nærmere omtalt ovenfor under pkt. 3.5 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det foreslås, at Registertilsynet også udøver dette tilsyn. Tilsynet omfatter ikke kun videregivelse af edb-registrerede oplysninger, men også videregivelse af f.eks. ikke-registrerede, manuelle oplysninger.

Med henblik på at udføre sin kontrolvirksomhed vil Registertilsynet have adgang til de oplysninger, som rigspolitichefen har indlæst i SIS. Registertilsynet vil endvidere have adgang til rigspolitichefens og andre myndigheders sagsakter og kontorer.

Til § 3

Til stk. 1

Schengen-konventionens artikel 40, stk. 3, litra d, og 41, stk. 5, litra e, indebærer, at polititjenestemænd fra et Schengen-medlemsland, som efter de nævnte bestemmelser udfører opgaver vedrørende overvågning og forfølgning på et andet medlemslands territorium, kan medføre deres tjenestevåben. Våbnene må kun benyttes i tilfælde af nødværge.

På den baggrund foreslås det, at polititjenestemænd fra et andet Schengen-medlemsland m.v., der udfører opgaver i Danmark efter konventionens artikel 40 og 41, har ret til at bære tjenestevåben efter konventionens regler. Udtrykket »Schengen-medlemsland m.v.« indebærer – ligesom i stk. 2 og 3 – at også Norge og Island er omfattet af bestemmelsen. Da forfølgelse efter artikel 41 kun kan ske over landgrænser, er det dog kun artikel 40, der kan være relevant i forhold til disse lande.

Adgangen til at medbringe tjenestevåben under fortsat observation gælder efter konventionens artikel 40, stk. 3, litra d, ikke, hvis det pågældende medlemsland udtrykkeligt modsætter sig det. Danmark vil i forbindelse med ratifikationen af tiltrædelsesaftalen afgive en erklæring efter denne bestemmelse over for de øvrige medlemslande m.v., jf. nærmere pkt. 3.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Retten til efter den foreslåede bestemmelse at medbringe tjenestevåben skal forstås i overensstemmelse med denne erklæring.

Udtrykket »polititjenestemænd« skal forstås i overensstemmelse med bl.a. konventionens artikel 40, stk. 4, og 41, stk. 7. Det indebærer f.eks. for Tysklands vedkommende, at også visse toldembedsmænd er omfattet. Det samme gælder for de foreslåede bestemmelser i stk. 2 og 3.

Tjenestevåben vil som nævnt alene kunne anvendes i tilfælde af nødværge. Bl.a. som følge af, at andre medlemslandes polititjenestemænd ikke efter konventionen vil kunne standse borgere eller i øvrigt udøve fysisk magt i Danmark, må det antages, at sådanne nødværgesituationer kun yderst sjældent vil kunne opstå.

Til stk. 2

Efter konventionens artikel 42 skal polititjenestemænd, der efter bestemmelserne i artikel 40 og 41 udfører opgaver på et andet medlemslands territorium, sidestilles med dette medlemslands egne polititjenestemænd, for så vidt angår eventuelle lovovertrædelser, der begås af eller imod dem.

Det er almindeligt antaget, at bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 og 16 om henholdsvis forbrydelser mod den offentlige myndighed og forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv ikke omfatter udenlandske myndigheder, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat.

På den baggrund foreslås det, at de nævnte bestemmelser i straffeloven også gælder, når forholdet er begået mod eller af polititjenestemænd fra et andet Schengen-medlemsland m.v. under udførelse af opgaver efter konventionens artikel 40 og 41. Det indebærer f.eks., at vold eller trussel om vold mod en fremmed polititjenestemand, der udfører observationsvirksomhed m.v. efter konventionens artikel 40 og 41, vil kunne straffes efter straffelovens § 119, stk. 1. På samme måde vil en fremmed polititjenestemand, der uberettiget videregiver fortrolige oplysninger om, hvad han har erfaret under udførelse af opgaver efter de nævnte bestemmelser i konventionen, kunne straffes for overtrædelse af straffelovens § 152 ff.

Den foreslåede bestemmelse omfatter efter sin ordlyd alle bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 og 16. Det er dog selvsagt en forudsætning, at den enkelte bestemmelse efter sit eget indhold kan finde anvendelse. F.eks. vil straffelovens § 148 om den, som har domsmyndighed eller anden anden offentlig myndighed til at træffe afgørelse i retsforhold, ikke kunne anvendes på andre medlemslandes polititjenestemænd. Det skyldes, at Schengen-konventionen ikke hjemler de nævnte polititjenestemænd sådanne beføjelser her i landet.